

Sagen er jo, at staten kan tillade sig alt. Man kan skalte og valte med patienternes ve og vel, og selv når det så bliver opdaget, er det, man højest kan mande sig op til, at give en næse til en samlet styrelse i stedet for konkret at gå ind og vurdere: Hvad er det, der er sket? Hvem er det, der har pådraget sig ansvar?

Men der er ikke én eneste medarbejder, der er stillet til ansvar, og derfor er det problematisk, at man altså som ansat i denne sektor helt uansvarligt kan sprøjte udueligt og skadeligt stof ind i patienterne – ganske vist uvidende patienter, som end ikke har fået at vide, hvad det var, det drejede sig om. For selv om Boneloc aldrig blev undersøgt eller godkendt, gennemførte lægerne tusindvis af operationer, og i dag ved vi, at Boneloc-cementen ikke var god nok. Måden, cementen er blandet på, betyder, at cementen tørrer for hurtigt og bliver sprød og porøs, og patienterne lider under det.

Det er imidlertid ikke det værste. Det værste er, at man fuldstændig har undladt at informere patienterne om, at der var tale om et helt nyt produkt, hvor man ikke kendte langtidsvirkningerne. Patienterne har været med som forsøgskaniner uden selv at vide det, og denne manglende information af patienterne er helt klart problemet, som også Kammeradvokaten skriver i sit papir. Havde lægerne blot informeret patienterne, som lægerne er forpligtede til, ja, så havde den væsentligste årsag til Boneloc-skandalen været væk.

Mange patienter har lidt meget, og mange patienter er blevet reopererede. De mange lidelser kunne vi have været foruden, men nu er skaden sket, og så må det være myndighedernes pligt at sikre, at alle patienter bliver orienteret om problemerne, og at alle patienter bliver informeret om muligheden for at få undersøgt, om cementen fortsat holder, ligesom det er vigtigt, at alle patienter bliver orienteret om muligheden for at klage over behandlingen og eventuelt at søge erstatning.

Spørgsmålet er jo, hvorfor forligsteksten ikke indeholder andre end hoftepatienterne. For der er andre patientgrupper, der er behandlet med Boneloc, f.eks. patienter med knæproblemer. De har også konstateret problemer med Boneloc-cementen, og der er mig bekendt i disse dage ved at blive lagt sagt an mod ministeriet i anledning af samme, og den sag, der vil blive anlagt mod ministeriet, handler om to knæpatienter, der blev opereret i august måned 1994, og det vil altså sige et halvt år efter, at Sundheds-

styrelsen burde have stoppet alle operationer med Boneloc, jf. Nordskov Niensens rapport.

Så der er således klart tale om andre end hoftepatienter, der har problemer med Boneloc-cementen. Og som ministeren jo selvmodsigende sagde i sit svar her, så er det vigtigt, at man nu med forligsteksten får afgrænset de patienter, der er behandlet med det samme produkt. Og alligevel vil man ikke gøre det. Man går jo ikke ind og afgrænser i forhold til produktet. Man går ind og afgrænser i forhold til hoftepatienterne.

Alle patienter er ikke blevet informerede. Det ved amterne, det ved Sundhedsstyrelsen, og det ved ministeren, og det har ministeren vidst lige siden sidste efterår. Patientforsikringsforeningen Danmark har i et personligt møde med ministeren dokumenteret over for ministeren, at det ikke er alle hospitalsafdelinger, der har søgt for den information af patienterne, som Sundhedsstyrelsen bad hospitalerne give patienterne, ligesom alle patienter ikke er informeret.

Alligevel fastholder ministeren altså her i dag, at alle patienter er informeret, og at de er informeret korrekt. Det er de ikke. F.eks. har Haderslev Sygehus oplyst, at de overhovedet ikke har informeret nogen af deres patienter, privathospitalerne er ikke kommet med nogen indberetning, Næstved Sygehus og Nykøbing-Falster Sygehus er ikke kommet med nogen tilbagemelding, og af de 29 hospitaler, der har meldt tilbage, har kun 8 hospitaler kunnet identificere samtlige Boneloc-opererede patienter, og det vidste ministeren godt, og det ved ministeren også i dag. Altså: Alle patienter er ikke informeret.

Og så i forhold til de sagsomkostninger, der kan være tale om forud for det her: Ja, på Fyn f.eks. var man jo hurtig til at erkende erstatningsansvaret, og så bad man patienterne om at dokumentere deres erstatningskrav. Og hvordan gør man det? Ja, det gør man selvfølgelig ved at bede en advokat om at dokumentere, hvad ens krav er. Og en sådan advokat koster naturligvis penge.

I forhold til Rigshospitalet var det Kammeradvokaten, der bad patienterne om at dokumentere deres erstatningskrav, hvilket patienterne nødvendigvis måtte benytte en advokat til, og det har selvfølgelig også kostet penge. Og hertil skal lægges de patienter, som før forliget allerede var gået i gang med at søge erstatning efter de gamle regler. Når Folketinget, når mi-